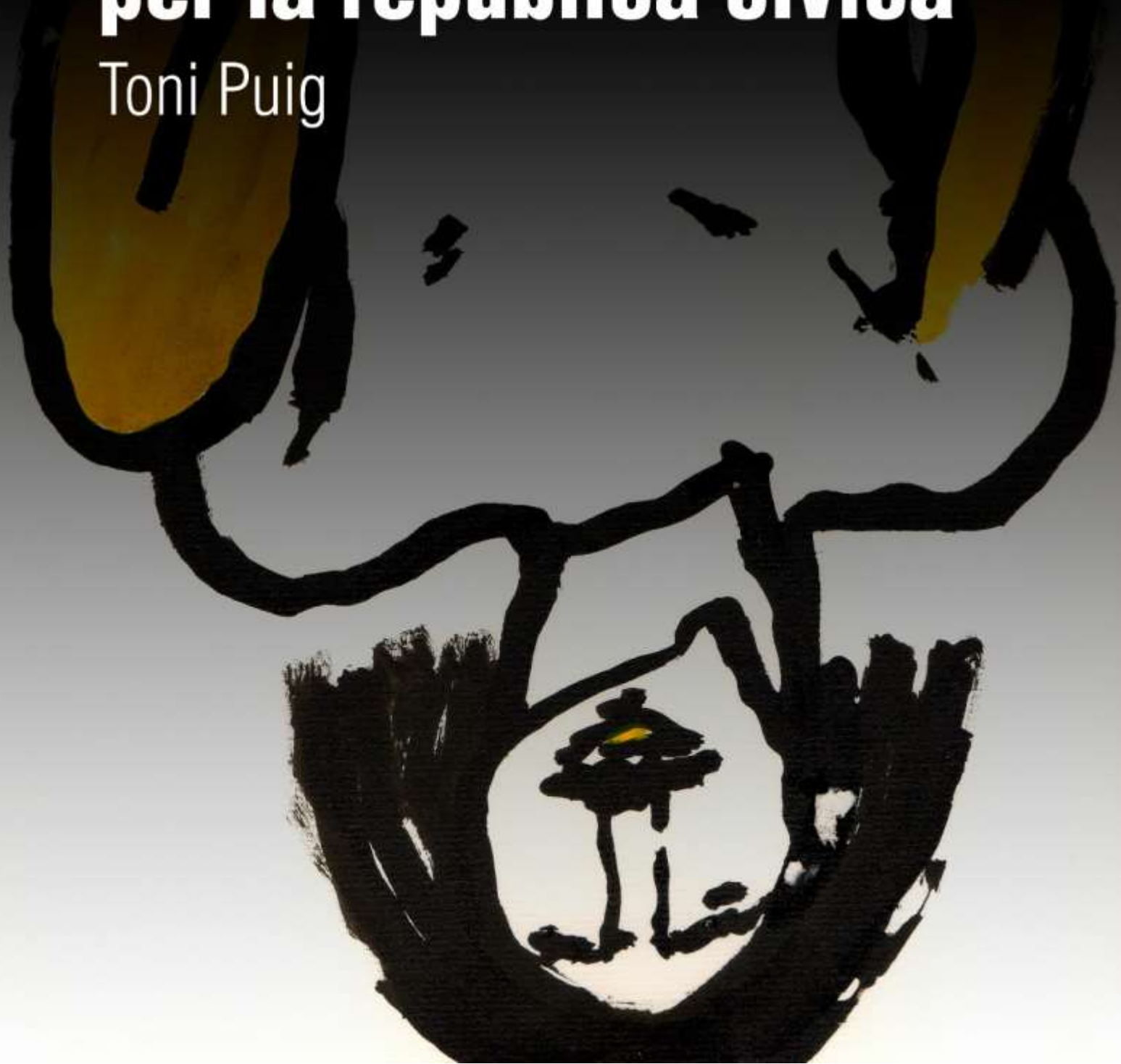

400 fragments per repensar un nou relat des
de l'experiència en el Monestir de Sant Llorenç

Cultura creativa i col-laborativa per la república cívica

Toni Puig

400 fragments per repensar un nou relat
des de l'experiència en el Monestir de Sant Llorenç

Cultura creativa i col·laborativa per la república cívica

La cultura comporta un constant debat-obert-en-comú-i-des-de-les-diferències per esbossar els valors que ens calen, ara amb urgència, per afrontar des de l'acció-mobilitzant-transformadora els reptes claus dels temps.

El 2017 va fer 500 anys que Luter ho va entendre i, decidit i agosarat, va penjar a la porta de l'església del castell de Wittenberg les 95 tesis que denunciaven la insuportabilitat de la Roma papal, ciutadella que impedia les reformes. Molts historiadors dubten d'aquesta esplèndida acció de guerrilla simbòlica. Per mi és una invitació a penjar a la web el monestir 400 idees per un nou i diferent relat de la cultura al nostre país per compartir-les des del debat. Les he escrites al llarg d'aquest any revolucionari i la majoria en el monestir.

El monestir de Sant Llorenç, pels que encara el desconeixeu, és un esplèndid edifici del segle X pensat en carolingi imperial i construït amb el primer romànic. El terratrèmol del 1428, que enfonsa el patrimoni del Pirineu, el deixa molt tocat. La Diputació de Barcelona el reinventa amb arquitectura contemporània, que dialoga amb el romànic d'una manera singular, finalitzant les obres el 2008. L'associació *civitascultura* ens enamora i presentem un projecte per la seva revitalització des de la cultura creativa i col·laborativa. Des de Pasqua del 2017 no hem parat, amb una programació cultural artesanal, de proximitat i galopant: és la primera experiència al país en programació per la cultura des del patrimoni monàstic, malgrat estar allunyat de Barcelona i la seva Àrea Metropolitana: optem pel Berguedà com a nucli innovador per la cultura del país amb sostre baix i estereotipada. Hem treballat amb creatius i grups comarcals. Hem muntat 110 activitats amb força. I prop de 5000 ciutadans les han experimentat amb entusiasme. Hem treballat dur i amb

pocs diners i propis, però els resultats ens han confirmat el camí: la cultura que no facilita més vida a la vida-en-comú te càncer. Consulteu la web que clou aquestes notes.

L'equip associatiu que gestionem el Monestir de Sant Llorenç no som petits luters, però la Fortuna va decidit que iniciéssim la programació per la cultura comunal innovadora en el monestir quan s'iniciava la commemoració de la protesta luterana que transformarà Europa amb un relat agosaradament contemporani per a la vida i les ciutats.

Des del primer moment, l'equip de l'associació impulsa un nou relat actualíssim per la cultura que necessitem: en uns temps en els que masses centres, grups i organitzacions estan ensopits, perduts o, simplement, son oficialistes, mediocres o ploren desesperats per els pocs recursos econòmics. D'altres estem en un nou i apassionant cicle per la cultura, protestant i proposant. Els primers son fills de les Polítiques Culturals a la França de Jack Lang. Els altres hem sorgit entorn dels moviments socials que prenen volada amb l'ecologia, la desigualtat barroera, el feminisme o la globalització, proposant horitzons que frenin la vida-en-la-desil·lusió barroera. La cultura de les polítiques ha caducat: la que la substitueix és inconformista, insurrecte, creativa, col·laboradora, està en construcció.

Hi ho està, ara especialment, perquè una multitud de ciutadans, creatius, grups, associacions, centres creatius... volem impulsar cultura per la república cívica en un temps en el que els ciutadans del país volem un nou estat. Per alguns independent, per a altres -entre els que em compto- confederal: l'Europa del futur serà una plural xarxa de pobles/estat. Millor, encara, una xarxa de ciutats i pobles. En aquest repte ampli, el monestir vol ser un espai per impulsar cultura cívica republicana: ciutadans de valor civil que opten amb més audàcia per la llibertat, la corresponsabilitat pel comú, la igualtat... Ciutadans crítics, sensibles, oberts, còmodes en les diferències i el diàleg.

El moviment cívic i polític per la república, que ha marcat l'any 2017 amb foc, ha ressonat en la programació cultural del

monestir que no ha fet el sort ni l'orni, especialment davant de la violència de l'estat imperial espanyol que l'1 d'octubre s'enfronta grollerament amb els ciutadans que només volíem votar: ¡franquisme reinventat tenyit amb sang! Contemplar en directa aquesta violència bàrbara m'ha marcat: sóc del que creu que l'1 d'octubre més de dos milions de ciutadans vam declarar la república cívica des d'un motí exemplar i lluminós. Els polítics van declarar la república política dies després amb la boca petita. I, al moment, hem sofert d'ignomínia repressiva de l'article 155: *fascio* imperial a dojo. Durant aquest llargs i contrastats mesos, el monestir ha proclamat, molt alt, que la cultura està pel diàleg i contra tot les violències i que els presos polítics ensooren la democràcia. La cultura, com la religió per Luter, al monestir no és una abstracció i no permet manipulacions en nom de lleis injustes i abusos de poder. La cultura sempre està per una casa-en-comú des del diàleg perquè és *respública* de soca arrel.

Les 400 idees, fragments, proposen teixir aquest nou relat per la cultura-per-la-república: per la cultura-amb-la-ciutadania creativa i col·laborativa.

Moltes d'aquestes idees, pastilles, les he pensat i escrit en els llargs i suggerents mesos a Sant Llorenç, preparant les activitats culturals o en els llargs silencis que les segueixen. D'altres a Barcelona, davant el Mediterrani o en algunes ciutats de Llatinoamèrica.

No penjaré aquest grapat d'idees a la porta del monestir: en tinc prou en penjar-les a la web perquè els que us interessa la creativitat i la gestió per la cultura altre les llegiu, opineu, feu costat, ataqueu, incorporeu a la vostra feina...

Rere també hi ha una llarga meditació: durant l'estiu he llegit i escrit sobre els mestres que m'han marcat en cultura al llarg dels anys i publicaré properament: els meus estimats mestres, tornats a degustar entre les pedres del monestir, l'incandescència de la programació i la soledat acollidora de les muntanyes del Pirineu. Un espai màgic.

Dues idees i pràctiques fan de rails: la cultura sempre és insubmissa en el nostre món dominat per la màfia financera i els seus esclaus els partits polítics que executen des dels governs els seus disbarats ecològics, contra la igualtat... I sempre és precisa: és per uns ciutadans concrets, uns pobles i ciutats concrets, un país concret...obert al món. Dos rails oblidats per polítics, gestors, creatius... de la cultura oficial.

Ajudeu a afinar-les: gràcies

En l'email que trobareu en la web podeu enviar les vostres opinions.

Les incorporaré.

M'agradaria que fos un text coral: un relat compartit!!!

Un relat des de la clamorosa veu de la necessitat: cultura per la radical transformació d'un món i unes ciutats on la vida en la igualtat comú encara és una nota a peu de pàgina per demòcrates radicals.

Hem de dibuixar nous camins perquè els que, en aquestes últimes dècades hem fet transitar la cultura, son inadequats per les nostres ciutats/món en profunda transformació. O, si voleu, l'arbre de la cultura necessita podar-se i trasplantar-lo a terres d'urgències ciutadanes inaplaçables. Els ciutadans esperen de la cultura idees i propostes per una vida més viscuda, compartida i molt més digna. Per respirar un altre aire no contaminat per tantes injustícies i banalitats. Esperen alè. Espais on experimentar noves possibilitats vitals comunes i personals. Una cultura, ara, com a àgora on torbar-nos per pensar i mobilitzar-nos junts per l'acció.

Aquesta reflexió i acció per la cultura va portar que ens plantegéssim convocar al monestir una primera conversa sobre el què comportava la cultura per la república a finals d'estiu del 2017:els esdeveniments que hem viscut no ho van impedir. Tan de bo aquests fragments, i moltes d'altres, serveixin per tornar a intentar-ho.

Finalment, no llegiu els 400 seguits: feu-ho a l'atzar i amb una ració de 10 cada dia abans d'anar a treballar per la cultura.

Obren horitzons. He marcat cada desena amb un parell de jaculatòries culturals per facilitar-ho. Pels que us semblen que alguns fragments es repeteixen, teniu raó: hi ha temes que ho fan insistentment, com a *mantres*, com a ferides, que cal potenciar o evitar.

1. Els espais per la cultura han de ser com l'ànima per aquest temps: austers, molt essencials, oberts i amb una abrupta bellesa mobilitzant.
2. Tot el que construeix, fa i proposa la cultura és el resultat del confrontar idees a través de processos, alimentats amb audàcia i complexos, que plantegen preguntes reals, ens fan pensar col·lectivament i des de elles esbossen propostes d'una vitalitat aparentment simple, imprescindible i per l'acció: la cultura ens revitalitza, ens fa forts cívicament, valents per enfrontar-nos a injustícies, creatius per obrir nous camins...
3. La sensibilitat perifèrica a tot el què és avui el totalitarisme financer i el desgavell ja intolerable dels partits és indispensable: el pla del capitalisme financer és impedir pensar-en-comú per actuar-en-comú i els grans partits, consenten, laminen la democràcia ciutadana.
4. També estem per la dimensió artesanalment local: només així serem universals.
5. L'equip d'un espai ha de compartir, des de les diferències, una forma d'entendre la vida, la ciutat i el món des de la llibertat, la igualtat o la creativitat.
6. Des de aquest marc, les idees disperses bullen, són sempre ben vingudes i faciliten síntesis fèrtils.
7. La primera idea a concretar és la del valor de marca de tot el què som i presentem: opció clara per una visió ètica imprescindible, ara i properament, que ha de marcar totes les decisions i ha d'estar escrita a l'entrada i en totes les comunicacions perquè remou, sacseja, accelera la respiració, inspira confiança...

8. Un valor de marca/visió que resumirem amb una frase curta, inqüestionable per la vida y el món en-reconstrucció: al monestir pel 2017 ha sigut *artesans per la cultura creativa en-comú*
9. A aquesta idea clau la segueix un relat molt emocional que explica cómo treballarem des de la cultura allò que proposa el valor de marca amb els ciutadans plurals: *des de la cultura de la proximitat ens relacionem cada setmana i carregem piles per un Bergadà, una Catalunya i un món millor des del diàleg creatiu i col·laboratiu.*
10. Sempre hem d'interrogar a la realitat perquè és la font de tot: només de les bones preguntes sorgeixen propostes i projectes coherents i harmònics, imprescindibles.

La cultura mai és oficialista

La cultura dona esperança

11. Sigueu, doncs, esponges amb capacitat de veure i compartir: la curiositat alimenta i fermenta.
12. Les propostes creatives i atractives són el resultat de raonaments complexos i sensibilitats obertes.
13. Treballem des de la quotidianitat comú per la vida quotidiana alliberada que volem: la transformem sense esperes.
14. Reformulem-nos i reinventem-nos: els temps ho exigeixen perquè tota repetició, monotonia, copia, mandra o ensopiment burocratitzen.
15. Optem per la cultura com a plaers d'uns amb els altres diferents per compartir sentit de més vida en la vida-en-comú-i-personal.
16. Tot el que soni a consum cultural, indústries culturals o a economia de la cultura hem d'esborrar-ho per tòxic.
17. També el que baladregen les polítiques culturals: han demostrat ser polítiques partidàries i ultraliberals.
18. La cultura crea, assaja, proposa...estils de vida creatius diferents als que devasten la terra, enfronten pobles y grups, potencien les desigualtats i l'empobriment a favor

del ricatxos delinqüents del 1%, ens impedeix votar corruptes públics: ens empenya des de les idees i les arts plurals, mai grandiloqüents, encorbatades, acadèmiques o estereotipades i com a font d'enriquiment d'uns quants que es diuen artistes o intel·lectuals.

19. Si no inquieta, presenta, traça canvis d'estils de vida, transformacions avui radicals, no es cultura: és un vil sucedani.

20. Catalitzem talent aliè per propostes ciutadanes transformadores: no ens tanquem en el nostre equip i busquem col·laboradors diferents que ens facilitin llum a llarga distància.

Cultura per conviure

Cultura per comprendre'ns

21. Creativitat, producció i comunicació es complementen: prou directors i equips avorrits, edificis avorrits, programacions avorrides, gent avorrida, creatius avorridíssims, comunicacions ídem...

22. Passió i insistència, plaer i rigor, poesia en definitiva, precedeixen a la gestió:em oblidat què suposa la poesia per a la vida-en-comú.

23. Sempre mirada pròpia: siguem singulars i sensuals en un entorn cada dia més estereotipat i estúpidament homogeneïtzat.

24. Aconseguirem que els ciutadans s'enamoren de les propostes que fem i no només freqüentment repeteixin: arrossequin els seus amics i coneguts.

25. Cada proposta ha de suscitar enamorament: un llamp de visió despertant pel sentit de la vida.

26. Cap nostàlgia ni sastre baix: impotència.

27. Estem contra la hiperindividualització per mesquina i desoladora.

28. Junts aconseguirem el què ens proposem si tenim escrit a l'entrada i amb lletra grossa com volem viure i conviure des de la nostra ciutat o poble.

29. Avui la cultura ha de lluitar contra la ciutat de la submissió, la desigualtat i el cartró pedra.
30. Hem d'abandonar la insuportable ensimismament per les elits i els progrés aparents: estem al costat dels ciutadans anònims, ara molt desanimats per tot tipus de vulnerabilitats.

Cultura per crear futur

Cultura de les cultures, sempre

31. Només podem ser una màquina de tren que sap molt bé cap a on va i està molt segura de que arribarem a l'estació que proposa el valor de marca pel que cada centre o grup per la cultura aposta i maquina en xarxa.
32. També li toca, avui a la cultura, el desemascarar falsificacions, interessos egoistes fins a l'escàndol, totalitarismes, prejudicis, màfies de tota mena, mentiders, corruptes insaciabls i caradures, subornadors delinqüents, violències, el marcat com a únic marc per la vida, una economia per uns pocs i ombres dissenyades per atontar la ciutadania.
33. Les propostes per la cultura acostumen a descol·locar a la vegada que reorienten.
34. Centrem-nos en el què ha de canviar més que en allò que ha de continuar: cada espai és un centre energètic i relacional per pensar-i-decidir-en-comú!!!
35. Si no presentem possibilitat inesperades i necessàries som obsolets: irrellevants, prescindibles, secundaris
36. Un equip per la cultura primer és un equip de ciutadans: després és de gestors, productors i comunicadors i algun polític no partidari.
37. Qüestionem i fem-ho amb un to agradable, invitatiu i amb toc de bon humor, malgrat el què afrontem sigui realment espantós.
38. La cultura és coneixement en comú: molt fàcil de dir i en la ciutat/barri molt bonic de narrar, però necessita més de 10

anys de un treball ben pensat, creatiu, constant i col·laboratiu.

39. Qualsevol programació per la cultura és com un trencaclosques creat sobre la realitat quotidiana, avui tant feble i sotmesa, on hi apareixen altres maneres de viure i convida.

40. La cultura aporta intensitat per la vida en comú: cada equip haurà de pensar i mesurar aquesta intensitat que mai pot ser copia.

La cultura ens reencanta

La cultura provoca indignació

41. Moltes vegades la cultura presenta el què vol i importa però es incapaç de tenir la constància per aconseguir-ho.

42. És el mateix que li passa a una generació importantíssima de joves que saben el què volen i els importa, però son incapaços de fer el mínim esforç per aconseguir-ho: la cultura aquí empenta amb passió constant.

43. La cultura responsabilitza: ens fa i manté ciutadans!!!

44. Proponem-la des de recursos molt ajustats: gran repte.

45. Qüestionem-nos constantment.

46. La cultura es tensa entre el que som i el què volem ser: des de qui proposa, treballa i estira.

47. Desperta a la ciutadania perquè abandoni la passivitat del desencant, la barbàrie de la desigualtat o la inconsciència ecològica, optant per lluitar responsablement, sense pors i en comú per una altra vida, ciutat i món.

48. La cultura cal que s'adreci molt especialment als joves tan plurals d'avui que enamorats massa de la tecnologia no s'enfronten amb les seves emocions profundes.

49. Tornem a la cultura la seva dimensió de subversió contra la dominació: no tinguem por!

50. Quan la cultura oblida que el que proposa és per l'actuació en comú i amb tossuderia, no compleix amb el què li és propi.

La cultura és insubmisa

La cultura és motor de canvi

51. Inventa un vocabulari d'acció compartida des de les opinions i les vides diferents de molts.
52. Sembla que els temps faciliten decantar-nos pel desencant: amb la cultura proposem i fem per no solsament superar-lo: dotar-nos de sentit i coratge.
53. Cada centre és un espai per sortir de les vulnerabilitats.
54. Proposem vida més enllà del marc partidari dominant i la barroeria financera totalitària.
55. En molts centres per la cultura només s'impulsen plans dissenyats per gestors porucs i personalistes: en alguns encara *dikta* el polític des de l'egocentrisme del partit.
56. La potencia de la creació des de la cultura venç les desigualtats.
57. Hem de plantejar els per quès de les tecnologies en les decisions humanes, debatent públicament quin món volem: no volem ser una màquina digital ni permetre que la biogenètica millori uns pocs i els altres siguem regulats segons conveniències dominants, coses que ja son present.
58. Recordem-nos sempre, amb John Dornne, que *ningú és una illa*.
59. La cultura no és mai entreteniment: sempre és coneixement de valor per l'acció-en-comú.
60. Siguem activistes aferrissats dels drets humans.

Cultura pel que volem-en-comú

La cultura obra consciències

61. La cultura és una tasca creativa i esforçada en un entorn despòticament econòmic i amb partidisme exacerbat.
62. La cultura ha de cantar ànima sobre l'aparell economicisme que només potencia el què es soluciona a partir dels diners, de la tecnologia, creant desigualtat i assassinant la terra.
63. La cultura no s'inscriu en el solucionisme perquè ens fa, i és suficient, millors com a ciutadans que aspiren a un futur de dignitat alta compartida.

64. La cultura trenca l'estereotip imposat i granític: no podem fer res diferent per canviar el què no va, i és molt.
 65. Ho aconseguim des de la crítica per la emancipació i l'alliberació: no en tenim prou en sobreviure perquè volem un món més habitable en-comú, més just.
 66. La cultura refusa un món i una vida *smart*: no volem que uns pocs intel·ligents ens converteixin irremissiblement en idiotes.
 67. La cultura ha de plantejar el després d'una civilització basada en el desenvolupament, el progrés i l'extracció: tot això està esgotat i ens porta a la catàstrofe.
 68. La cultura ha de proposar sempre preguntes: fins quan, cap a on, amb qui i, si no és ara, quan.
 69. Si en la cultura no hi trobem revolució energitzant ens quedem a casa, ensopits.
 70. La cultura ha de plantejar els límits que ens ensorren, els límits que volem saltar o la vida vivible com a gran qüestió actual, en els temps de la insostenibilitat.
- La cultura sosté democràcia**
- La cultura regala passió infinita**
71. Cal plantejar, amb molta radicalitat, les bombolles que no volem: la financera, la immobiliària, la ecològica i també la de les retallades de serveis públics bàsics per la vida bàsica.
 72. Proposem una cultura que estigui a l'alçada de la complexitat actual del viure i el conviure: facilitem trencaments per una acció diferent, conjunta.
 73. La cultura és llum del migdia en les ombres il·luminades pels aparadors amb leds artificials que enalteixen la barroeria de l'híperconsum.
 74. La cultura no és només que un clam davant de les injustícies, el canvi climàtic, els feminicidis, els immigrants depreciats: és una emergència imprescindible, una opció col·lectiva de salvació, un rescat de la vida i el món en mans de llops.

75. Cultura perquè les catàstrofes –tantes- dels temps no avancin, perquè construïm uns mínims de intel·ligència en comú.
76. Ens estan assassinant i no volem adonar-nos-en: davant d'aquesta extinció, la cultura ha de proclamar, curt i ras, la vida de la desobediència civil com a primer pas per un altre inici, la insubmissió per sobre de dogmes que ja maten, ha de optar per la fermesa d'una vida justa compartida.
77. La cultura que no ens fa pensar en una altre vida, ens fa covards: cal posar-ho tot en dubte, tot el què impliqui dominació, començant per les més escabroses.
78. Cultura és feina personal i en-comú, assaig/error, catarsi continuada per un nou sentit amb el què volem experimentar la vida i el conviure.
79. La cultura – quan ho entendrem – no és espectacle: és combat incessant contra tot el que ens oprimeix i lluita per millorar-nos col·lectivament.
80. La cultura, bàsicament en aquestes últimes dècades, ha servit per entretenir-nos obedients com a ciutadans.

Cultura per escoltar-nos

La cultura és inclusiva

81. Quan vàrem oblidar el comportament ètic col·lectiu, tant essencial en cultura, va començar el gran simulacre que ens envaeix.
82. Cultura pel coneixement, per comprendre la vida i com transformar-la junts.
83. La cultura fermenta el futur, amarant-lo amb sentit nou perquè coincidim en mínims imprescindibles, després de interrogar-nos què fem i com.
84. El que presenta la cultura sempre és experiència altra creativa, que mai pot ser estàndard: inútil, estúpida, no prenyada d'acció transformadora corresponsable.
85. La cultura s'ha de preguntar constantment per compartir: això és viure?

86. Des d'aquesta pregunta cal que plantegi, dissenyi, proposi... les condicions per compartir la vida amb valor de humanitat sempre amb gran dignitat igualitària.
87. Tot això demana una radical transició de la cultura per l'anar fent entretinguts a una altra pel sentit-en-comú des del esforç compartit i creatiu.
88. No pot la cultura deixar de plantejar-se què cal per que les coses canviïn des de una intel·ligència crítica cada vegada més amplia.
89. Molta cultura la proposen creatius, grups i associacions sense cobrar perquè saben que és indispensable per l'energia de la vida:referencials.
90. La cultura és indistingible de la crítica i l'autocrítica.

Cultura per singularitzar-nos-en-comú

Cultura contra l'híperindividualisme

91. Mai a la defensiva: empobreix la cultura.
92. Proposem silencis:ajuden a comprendre'ns en profunditat i a situar-nos.
93. Des de la cultura compartim les experiències fonamentals de la vida: l'amor, la mort, el compromís, la por, el sentit de la dignitat i la justícia, l'ajuda mútua...
94. Prou multiculturalitat: escoltem-nos malgrat hi hagi antagonismes, relacionem-nos i pactem per trobar mínims per una cultura-en-comú.
95. Tota cultura que no proposi i empenyi una relació de diàleg amb la naturalesa avui no només no té sentit: avergonyeix.
96. Insistim en allò que és necessari per la vida: presentem un ampli ventall on experimentar i crear possibilitats diferents i irreductibles.
97. La cultura que importa sempre teixeix confiadament i insubordinadament.
98. No és estrany que els ciutadans es relliguin amb el mercat zombi si la font vital que és la cultura baixa sense força i és estantissa.

99. La cultura ens relliga per viure en comú des de valors compartits.
100. Batallar des de la cultura comporta obrir-nos a la multiplicitat del sentit que sempre estructura ciutadania en transformació.

La cultura sempre és col·laboració

Cultura per la saviesa

101. Molts centres culturals han caducat, però la burocràcia els manté en simulacre espantós.
102. Només des de la cultura podem afirmar i eixamplar la llibertat de pensament i acció imprescindibles per l'experiència vital.
103. Clavem una coça a tota cultura que no cuidi la vida- amb-comú dels ciutadans.
104. I foragitem la tendència de mediatitzar-ho tot amb trets exagerats.
105. Amb la cultura una ciutat, un barri, treu el cap dels estàndards i aprèn a mirar enllà.
106. Tota proposta des de la cultura és un desafiament creatiu de la vida contra totes les formes d'estupidesa.
107. És important que des de la cultura molts ciutadans s'enfadin per poder millorar el que no va: tot planxat és tot innocu.
108. No tractem les arts com quelcom separat de la cultura: son les seves eines de comunicació més importants, amb les idees.
109. Allunyem-les de la diversió estúpida i de pornogràfica indústria del luxe.
110. La motivació, la reflexió, la responsabilitat, la creativitat-pel-comú, l'acció transformadora, han d'estar sempre en el cor de tot el què proposem.

Cultura o idees

La cultura demana coratge

111. Desenvolupem valors en comú des d'una credibilitat de consens avançat.

112. Expliquem històries des de la realitat que ens preocupa i volem canviar de totes totes.
113. Mai és només *caloreta*: som tempesta, vent impetuós.
114. Amb Lorca, la cultura ha de *viure i plorar amb el poble* anònim.
115. Cada acció, activitat, proposta, ha de facilitar uns instants, uns moments, de vida memorables.
116. La lleugeresa del sentit de la vida tant propi dels últims decennis és culpa, i molt, de la insubstancialitat de les propostes per la cultura.
117. Des de la invasió yanqui de les indústries culturals, la cultura ha estat colonitzada per l'economia: crea llocs de treballs o aporta el producte interior brut: bestieses estúpides, molt secundàries.
118. La cultura planteja com volem viure i convida: això precedeix a l'economia perquè és ètica-pel-comú, és sentit vital primer.
119. La cultura és pacte constantment renovat sobre com volem viure i convida tossudament: quina responsabilitat!!!
120. Tot centre o grup per la cultura que no treballi en xarxa és una illa que pol·luciona.

Cultura contra les desigualtats

Cultura és ecologia

121. Evolucionem des de la cultura: què fem per facilitar-ho amplia i visiblement
122. Precedeix, doncs, a l'educació: aquesta facilita aprenentatges oberts per experimentar la vida que volem i hem decidit conjuntament.
123. Qui te por dels centres per a la cultura radicalment lliures?
124. Hem de treballar anusant la horitzontalitat de la realitat complexa, en la que hi trenarem el nostre relat de transformació, i el valor ètic de la nostra marca com a vertical vertebrador de les decisions.

125. Si no volem que la cultura la orientin Amazon, Facebook, Google i el Silicon Valley com a tanc pensant, què fem des del nostre centre?
126. Deixem de parlar de públics i centrem-nos ara en la generació de menys de 40 anys no tenen poca perspectiva de futur i en tothom que ha perdut la feina: què per a ells?
127. Si no proposem accions en xarxa una vegada a l'any, mínim, som antediluvians acabats.
128. Un centre per a la cultura ha de disposar de capacitat per il·lusionar, ha de donar exemple, te de facilitar horitzó a la llarga, ha de saber navegar en mar enrevessat, sap com gestionar transformacions, focalitza quan cal, innova sempre i comunica constant i convincentment.
129. Abans de desaparèixer a Auschwitz, Hellisum va escriure: *la cultura de la nostra època és superficial i el nostre saber perillós perquè, si bé som rics en mecanismes, som pobres en motivacions.*
130. Que no ens importi equivocar-nos o no agradar a tothom: siguem originals, creatius, diferents, col·laboratius i empentem futur.

Cultura per més vida en la vida

Cultura per la intensitat creativa

131. *Et faig una confidència: quan ets un veritable creatiu no saps molt bé el que fas*, deia Igor Stravinsky.
132. I, ja que estem entre els grans, Walter Benjamin: *proposem creacions que facilitin acords entre generacions, pluralitats, estils de vida...*
133. Després de comprar l'entrada per internet o inscriure's, enviem uns papers o arxius a cada ciutadà interessat perquè vingui informat al que compartirem: més feina o feina ben feta?
134. Impertinents amb tendresa.
135. Cada proposta és una abraçada compartida enmig de la intempèrie del viure i conviure.
136. La cultura traça el camí per passar del jo al nosaltres.

137. La cultura que no plantegi públicament els urgents problemes de la pobresa severa, la ferida inhumana de la desigualtat, el totalitarisme dels marcats i la especulació financera, la violència grollera, la fragilitat ecològica o la democràcia decreixent és una estafa amb noms i cognoms.
138. La cultura ens fa més i més feliços personalment i en-comú perquè renova continuadament el sentit amb què volem conviure des de la intensitat col·laborativa i la llibertat creativa.
139. Per aquest propers anys:menys gestió econòmica obsessiva, de producció i molt més i més poesia:creativitat per nous valors i actituds.
140. El país en cultura te el sostre baix i monòton: manca horitzó, passió, desafiament, energia, atreviment i sobra pàtina oficialista i conformista:tot és massa bonic i prou, tot planxat i emmidonat.

Cultura per la igualtat des de la pluralitat

Cultura per aclarir boires

141. Necessitem una cultura que ens reпти al improbable urgent, al impossible imprescindible: una cultura que ens incendiï.
142. Quan la cultura no és disruptiva és còmplice amb els pocs que volen que res canviï perquè tenen la paella pel mànec.
143. Siguem una graella per la cultura ètica oberta a tort i a dret, amb tothom que vulgui transformació crítica i col·laborativa en-comú i personal.
144. Només si facilitem i renovem sensacions de plenitud, d'horitzó, de canvi en profunditat i radicalitat - de civilitat imprescindible podem resumir-ho – els ciutadans estaran amb nosaltres confiadament, perquè experimentaran felicitat.
145. La cultura s'ha institucionalitzat excessivament, ha perdut braó civil, no trepitja carrer, es pensa i proposa de dalt a baix, no és valenta, hi acampa el narcís jo amb insolència, és banal i només entretén, no empenta a actuar,

- hi abunda la mediocritat revestida d'estètica, no desperta curiositats, ni convida a escoltar-pensar-conversar responsablement: aquesta, engeguem-la a fer punyetes
146. Estem amb l'altre, apassionadament des de l'assumir la pluja torrencial dels reptes contemporanis, masses humiliants: sabem que la cultura sempre és en-comú i mai per l'individualitat, el client: pensa públicament com volem viure i convida i empenya, insistent, per aconseguir-ho.
147. La cultura no és igual per a tothom: combat l'1% que ha optat, aferrissada i brutalment, per la barbàrie de la desigualtat i la dominació a qualsevol preu i estafa.
148. Hem d'espavilar la cultura: repensem-la, reinventem-la i reposicionem-la amb audàcia creativa i col·laborativa.
149. L'èxit en cultura no està en la venda d'entrades, els impactes comunicatius als mitjana o l'obtenir més pressupost: rau en expandir vida d'igualtat, de civilitat... ara amb fermesa i estar disposats a fer-ho més i millor en el futur.
150. Avui la cultura és un mercat variat de propostes i productes: hem de tornar a ser, abans d'això, un fòrum, una àgora, on plantejar qüestions vitals comunes.

Cultura és temps de desig

Cultura és transformació

151. Per dir-ho amb una altre imatge: la cultura és les barnilles d'un paraigües en les seves propostes, però els ciutadans han de dotar-lo de tela!!!
152. En la ciutat d'avui la cultura ha de dialogar amb les cultures dels immigrants, refugiats, ciutadans diferents... per des de la pluralitat indispensable en tota ciutat contemporània i cosmopolita, convida com iguals.
153. La cultura sempre és sòlida: quan la liquem es converteix en diversió i, en aquesta, masses hi infiltren, subtil o grosserament, verí.
154. L'hi van preguntar a un home savi: *quin sentit te la vida?* I amb un somriure els respongué: *la vida no te cap sentit:*

som aquí per donar sentit a la nostre vida des de la cultura, que abans en deien religió. Els de la cultura ho oblidem.

155. En la incultura de l'espectacle, masses s'han sentit genis: ara estem en temps d'equips artesanals, amb creativitat oberta, estretament connectats amb la vida del entorn i el seu futur.
156. Tota clonació és estèril en cultura i tota espontaneïtat sense la reflexió des de la realitat de l'entorn, també.
157. La cultura gestiona el pro comú cívic des de una xarxa de veus i centres que faciliten coneixement per transformar la vida, la ciutat i el món: des de veus creatives que ens arriben des de el teatre o els debats, mai mercantilistes.
158. Aquesta gestió només pot ser cooperativa, col·laborativa, implicant a la ciutadania i té el seu espai primer en els barris de les ciutats i pobles.
159. El coneixement compartit de la cultura genera més vida-en-la-en-comú des de valors i amb resultats de qualitat per a tothom que faciliten igualtat des de la pluralitat.
160. La cultura que no mobilitza acció creativa és egocèntrica: contamina, val més que no existeixi.

Cultura per la vitalitat

La cultura il·lumina

161. Entendre la cultura com quelcom extern al nucli d'allò que ens és comú és un error garrafal.
162. Els centres per la cultura han de cooperar, mai competir, i ho han de fer des de una ecologia de relacions.
163. La cultura ha de facilitar anàlisis i propostes lúcides perquè podem reaccionar públicament davant tot allò que és injust, opressiu: cal filar prim en les prioritats on reaccionar.
164. La cultura, més que un dret, és una obligació/deure plural i col·lectiva: hem parlat massa de drets i això ha passivitat a la ciutadania.

165. Obligació: hem de llegir, hem d'anar al teatre, al cinema, a les exposicions, als festivals... perquè pregunten, proposen, estimulen, vigoritzen, corresponsabilitzen.
166. El comú és una construcció col·lectiva que té en la cultura el seu disseny bàsic: què volem, com i perquè.
167. Quan la cultura opta per convertir-se en mercaderia és converteix en un objecte de decoració o d'exhibició social: necessitem, en la cultura, un ràpid procés de desmercantilització i desertització.
168. La cultura ens recorda, constantment, que som creatius i cooperatius per naturalesa: humans en evolució conjunta.
169. En el món actual tant dominat pel neoliberalisme ultrança, la cultura és sempre contra moviment proactiu comú per una altra vida menys bàrbara.
170. L'elitisme és el càncer actual en el sector de la cultura: això impossibilita fer-se càrrec dels problemes reals de la gent i de la gent última en particular.

La cultura crea-vida-en-comú

La cultura ens renta

171. Davant de molts problemes la cultura es comporta com si no existissin: va a la seva bola i opta per les classes mitges i altres conformismes abstractes, només bonics.
172. Molts ciutadans no poden pagar els preus de les entrades: perquè tot ha de ser imperativament car en la cultura?
173. Fins que no hi hagi una xarxa d'espais alliberats de tota dominació per la cultura en els barris, amb codi obert, una ciutat és públicament deficitària.
174. Tot centre per la cultura ha de tenir una associació d'amics que actuïn com les assemblees de pares i mares de les millors escoles: un cercle d'acció pel treball conjunt, que assumeix responsabilitats, que facilita idees i dona suport, que s'organitza activitats i coopera.
175. La tasca de la cultura no és fàcil: crear solidaritats, cooperació entre iguals, comuns, per estar presents i sovint

lluitar per alguna cosa comú que necessitem o es deteriora i que demana procés creatiu i acció conjunta.

176. Fins que no aconseguim que el precariat sigui un gran objectiu bàsic de la cultura no podem descansar: hem de tenir idees que facilitin canvi, innovació, transformació, sempre junts, per impulsar dignitat.

177. Entorn de cada centre per la cultura cal que floreixi una xarxa de grups de ciutadans que fan música, teatre, música, cinema, dansa, pinten... sota el seu paraigües.

178. És cert que la cultura ha de muntar *lios (sic)* disruptius.

179. Cada proposta ha de viure's com un esdeveniment: tota repetició empobreix.

180. Perquè tants pensaments/idees per la cultura són tan poc innovadors: perquè son pels coneguts i els mateixos de sempre.

Cultura és més que informació

Cultura per una altre respiració

181. La gent dels centres per la cultura s'omplen la boca de col·laboració, nexes, xarxes... però no ho practiquen: crec que estan realment impossibilitats.

182. La cultura és política i mai partidària.

183. Els directius i equips han de tenir present que cooperar és lent i, molt sovint, pesat: cooperar amb molt diferents ho és mes.

184. En cultura hem de comunicar més emocions i menys noms brillants.

185. La cultura d'aquestes ultimes dècades ha estat per l'apropiació personal: és hora de que opti per l'exercici en comú i el canvi personal.

186. Tota cultura que no genera vincles és anèmica.

187. Allò que és comú es crea i acciona des de la cultura: es coprodueix des de l'anàlisi del què cal i la coresponsabilitat en el procés per aconseguir-ho és imprescindible.

188. En el sector de la cultura tothom es coneix massa: l'endogàmia és parasitaria i gens estimulants.

189. Fem més i parlem menys: així ens reformularem.
190. Problematitzem tot el que impedeix viure en comú: mobilitzem-nos per superar-ho.

Cultura és eros

Cultura mai es submissió

191. L'horitzó: esperança des de la cooperació mútua creativa.
192. La cultura imagina futur i l'aconsegueix des d'una multitud de col·laboracions.
193. Tot espai per la cultura ha de facilitar relacions entre generacions.
194. I cada proposta ha de facilitar experiència de descobertes i aprenentatges clau: *eros* és la paraula que la cultura ha de tornar a fer seva, molt més imprescindible que la novetat, la originalitat o l'èxit.
195. Hi ha massa superficialitat: molt del que dissenyem és un *muermo* dissenyat.
196. Els equips per la cultura haurien de tornar a empalmar amb el maig del 68, tan castrat per la dreta i els *pijolandia* intel·lectuals: volíem canviar la vida i el món sincerament, amb furor jove.
197. L'eròtica incomoda especialment als directius culturals que ja no saben què és ni personalment.
198. La cultura, quan l'administració hi fica la mà, és antieròtica per burocràtica.
199. Atraieu i feu que tothom actui: creeu una atmosfera propícia.

200. Estic segur que hi ha dos tipus de centres per la cultura: els que entenem i estimen l'entorn i els que no l'entenen i només s'estimen a si mateixos.

Cultura per la alliberació

La cultura obra la ciutat

201. La cultura ha d'explicar les històries escoltades en la ciutat desigual per obrir-les a una altra mirada cívica.
202. La cultura il·lumina l'existència, genera autoconsciència, allibera, empenta cap a la plenitud cívica.

203. La cultura mai proposa en el aire, des de modes o per comoditat abstracte: tot ho proposa des de les necessitats ciutadanes, tantes i tan urgents: quan no ho fa desbarra i consenteix.
204. La cultura sempre presenta i desperta allò que ens fa viure amb nervi.
205. Els centres de la cultura d'una ciutat i un país han de funcionar en xarxa plural pel sentit contemporani del viure i conviure obligatòriament: tot egocentrisme els converteix en illa sectària.
206. Els que encara presenten la cultura com un recurs per l'economia els tinc per idiotes rematats.
207. Després de tants anys d'industrialització de la cultura, optem per la seva artesanització.
208. No hem de potenciar la mala consciència des de la cultura: hem de denunciar i presentar, creativament, altres possibilitats: això demana no ser mediocres per plantejar el naufragi de la política, l'arrogància dels poderosos, el regnat de la falsedat, l'imperi de la vulgaritat, l'obscuritat dels rics, la misèria galopant o l'explotació espantosa del medi ambient.
209. Acollim extraordinàriament a tothom que vingui a nosaltres.
210. La cultura és aprenentatge actiu pel com volem viure i, amb ella, mai estem sols.
- La cultura anul·la estereotips**
- La cultura humanitza**
211. La cultura de l'espectacle ja és essencialment insultant.
212. La cultura és l'espai per plantejar decisions en comú.
213. La cultura sempre és ara obert al futur: un ara creatiu, compartit i diferent.
214. La cultura és cosa de ciutadans implicats, motivats, conscients, desperts i compromesos.
215. *Tanca l'ordinador, l'email, la tele i estigues en la cultura del costat de casa, hauríem de repetir insistentment.*

216. Tot centre per la cultura ha de tenir un projecte solidari des dels seus creatius, ciutadans i gestors.
217. Tota cultura cura la vida mutilada, la vida insignificant i ho fa amb vigor, mai a miquetes.
218. La cultura sempre son fets creatius altres fora de l'escala imperant, valents i per ciutadans audaços.
219. Ara la cultura, en el món saturat de desastres, obra escletxes importants i improbables, absolutament necessàries.
220. Els obra des del silenci actiu, la reflexió i l'acció directa, saltant.

Amb la cultura experimentem

La cultura és política: no partidària

221. La cultura mai és neutral: sempre pren partit a favor dels ciutadans i dels últims en primer lloc.
222. En tota acció per la cultura hi ha una sobredosi de democràcia per la vida: la intensifica, aprofundeix, vigoritza, reorienta i la il·lumina.
223. Quan la cultura no potencia al contacte entre ciutadans, i amb els diferents bàsicament, s'encongeix i egotitza.
224. És una oportunitat per arribar on volem i com volem, per difícil que sigui.
225. La programació cultural és indispensable, setmana rere setmana: són moments concatenats per repensar i avançar junts.
226. La cultura no té por als conflictes.
227. La cultura ens permet llegir el món, la vida, en comú per mantenir-la o transformar-la.
228. La cultura aporta vida diferent en la banalitat quotidiana, exasperadament zombi.
229. La cultura que no facilita experiència neix seca: experiència entre ciutadans i amb el medi ambient.
230. Alguna experiència ha de potenciar la complementarietat, l'amistat per millorar la vida conjunta

des de la igualtat, la plenitud i la pluralitat: si no ho fa la cultura, qui?

La cultura facilita proximitat

La cultura mestissa

231. Cultura per enterrar el cinisme, el desert, la duresa assecant.
232. Potenciem els que estan en el que proposem: pensem-nos i comportem-nos com una gran família.
233. Cultura és vida conjunta en constant moviment per dissipar la boira.
234. La cultura facilita un clima de creativitat col·laborativa on créixer diferentment.
235. El què presenta ha de ser intens, poderós, ric en sentit, vívid, fogós, desintoxicant, espontani...
236. *En moments de crisi la imaginació és més important que el coneixement: Albert Einstein.*
237. Cultura per crear, sostenir i eixamplar un món menys matusser.
238. Cultura per clarejar la vida i emprendre canvis vitals.
239. Tothom, des de la cultura, som convidats a ser i comportar-nos com a ciutadans cívics, que és més que bones persones.
240. La cultura en comú ens fa respirar junts: ens ajuda a comprendre la vida i ens omple de sentit, que és plenitud.

La veritat única no és cultura

La cultura acompanya i senyala

241. La cultura desconeix l'impossible en la vida: continuadament pregunta, públicament interroga i amb els ciutadans corresponsablement emprèn.
242. Siguem tremendament sensibles.
243. La cultura que no es pensa i es fa entre els ciutadans no fermenta: la que sorgeix de directors apoltronats és *diktat* per mantenir-nos mansos, ordenats i sotmesos.

244. És des de la cultura oberta que potenciem en comú el desenvolupament d'una ciutat plena i lliure que s'avingui a les nostres possibilitats infinites.
245. Cultura per escoltar el diferent i conviure creativament junts des de les pluralitats amb diàleg i pacte en comú, des d'un compromís ètic.
246. Masses entonen cants a la tecnocultura, a la tècnica com estil de vida que crearà un món sempre feliç: ho contemplo amb un escepticisme sorneguer.
247. La cultura continuadament insisteix en l'agenda per la vida en comú i personal amb idees transformadores: les tenim presents.
248. En el xou dels xous del nostre món, la cultura ha d'estar atenta i posar en qüestió els que mouen els fils de la trama per il·luminar-los des de la democràcia: no els tenim por.
249. La cultura ha de interseccionar-se amb el medi ambient, els drets humans, la justícia econòmica, la feina digna... per esbossar solucions globals.
250. La cultura ens fa mirar sovint més lluny per ser capaços de dissenyar un espai democràtic més dignament habitable.
- El luxe mai és cultura**
- La cultura inter-relaciona**
251. Hem de motivar més als ciutadans perquè optin per la cultura en la seva vida des de la fermesa, optant pels joves aparentment cansats i frustrats.
252. La cultura facilita moments intensos per impulsar punts d'inflexió.
253. En aquests temps de gran desorientació la cultura els reinventa fora del marc ultraliberal imperant.
254. Si l'espai per la cultura no convida a el intercanvi des de les diferències, és disminuït.
255. Tot espai per la cultura ha d'aspirar que molts dels seus seguidors optin per la poesia, el teatre, la musica... en la seva vida personal i en grup d'acció.

256. En qualsevol centre per la cultura, al costat del seu equip, ha de funcionar un senat ciutadà amb gent que el freqüenta, i gent que no el freqüenta, per plantejar els grans temes a tenir presents en la programació des de les necessitats i reptes actuals: no tenir-lo es signe inequívoc de centre narcisista.
257. Cada dia soc més conscient que la cultura actual està monòtona, cansada i desorientada: la cura està en atrevir-se a abordar la desigualtat, la pol·lució, el sistema sanitari, les migracions, la qualitat de vida democràtica, el desencant creixent o l'enriquiment ferotge actual dels més rics i, sovint, pocavergonyes.
258. Noto que en la majoria de creatius i gestors culturals hi ha una certa vagància: no surten del seu despatx i això els converteix amb marmotes repetitives, tampoc tenen res a dir ni proposar sobre desigualtats, la nova militarització de l'economia, els refugiats, l'ecologia, els totalitarismes creixents..que demanen imaginació cultural per l'acció personal, comú i directe per experimentar innovadores formes d'organització ciutadana, política, econòmica o social.
259. Què fem des de la cultura pels joves a partir del 16 anys, crítics, exigents, compromesos, reformistes, digitals, però també mandrosos, narcisistes i consentits que volen viure la vida?
260. Les propostes de cultura, en general, han perdut pes de realitat crua, dura i plural, fins a proposar cultura sense valor cívic, convertint-la en mercaderia, sovint sofisticada i per a elits i ofegada amb guants de seda: la realitat real, per continuar i insistir en la llista apuntada en els fragments precedents, està en la precarietat laboral, la desigualtat creixent, el canvi climàtic, el país/món que necessita reinventar-se, la ignomínia dels refugiats, els absolutismes totalitaris i fonamentalistes, la indiferència cultural, la

mercantilització de tot i tothom, per apuntar algunes realitats grosses.

La cultura prefereix als pobres

La cultura no te prestatgeries

261. Sempre denunciem les injustícies que ens roben present i futur amb propostes profètiques d'esperança civil.
262. Som dels que ens va compartir idees per l'ara ciutadà, mostrades amb espontaneïtat, amb arrels de civilitat avançada per a temps i vides desafinament diferents a les dominants.
263. La cultura que em va no està en la trama dels grans equipaments per l'espectacle cada dia menys cultural ni amb la cultura que se la vol fer trama de les indústries creatives lligades a l'economia de les tecnologies punta: no als espectacles buits i a les tecnologies com a únic horitzó salvífic.
264. Des de la cultura pensem diferent, interactuem diferent i vivim/convivim diferent.
265. La gran cagada de la cultura te un nom i uns temps: el interès de polítics i gestors cultural, sota l'intocable paraigües de les Polítiques Culturals del 90, que es van casar amb el neoliberalisme i més tard amb el capital financer com a sola de distracció del personal: aberració de la que encara no han abdicat la majoria del sector de la cultura.
266. Sóc dels que no hem adorat mai aquest espectacle: ens hem mantingut fermes a l'entorn de l'atmosfera llibertària i socialdemòcrata i encara ara pensem i proposem que des de la cultura hem de defensar la llibertat, l'educació, el civisme, l'antimilitarisme, el subsidi d'atur i la feina plena, el dret a la vida digna, el control de la banca...sense retallades ni lliurats al mercat.
267. Tots som creadors per la cultura comú: el comprendre-la com a ús, els artistes actuen i els ciutadans són espectadors: aquesta dualitat terrible ens ha portat el cor

de la societat del espectacle més passiu per callar consciències i desactivar transformacions.

268. Les grans exhibicions en cultura-pel-comú són pornografia: grans quantitats de diners cremats en bacanals d'estupidesa.
269. Optar per la cultura de la creació comporta estructurar espais de diàleg, tallers d'aprenentatges, arts i espectacles de proximitat al barri com a prioritat, el poble com indispensable i els ciutadans en tota presa de decisions.
270. Tots aquells que encara pensen que la cultura no és radicalment política, no volen entendre que la cultura ens serveix, als humans, per plantejar com volem-viure-en-comú.

La cultura és contària als valors financers

La cultura combat la barbàrie

271. Si el que proposem des de la cultura, no és per estar-hi cada setmana, màxim cada mes, la programació és innecessària: cultura ordinària: cultura per la quotidianitat.
272. La pregunta indispensable: què ha de plantejar avui la cultura per Catalunya?
273. La última tendència de pensar que la innovació en cultura és sinònim de tecnologia punta és tant aberrant com la que als 90 va lligar la cultura amb l'economia, delirant sobre el seu potencial com a creadora de treball per incrementar el PIB.
274. Quins són els comuns culturals des de la pluralitat que necessitem amb urgència, hem d'incrementar, sostenir o innovar? Tota cultura que, innovant, no mobilitza canvis fonamentals en els estils de vida polítics, socials i econòmics, es novetat vàcua intolerable.
275. La cultura mai demana permís a ningú.
276. La cultura provoca sempre l'acció-altre dels ciutadans.
277. La cultura ha estat castrada sutilment per fer-la còmplice de les obscenes operacions de la màfia financera o la mediocritat dels grans partits polítics autistes.

278. Inclús la millor cultura ranqueja perquè les seves propostes estan allunyades de les necessitats urgents i els reptes imprescindibles de la quotidianitat dels ciutadans, però hi han oasis de cultura creativa vigoritzant.
279. La cultura combat frontalment la totalitària indústria que aposta per la consciència planetària economicista que expandeix, des dels mitjans de comunicació neocons més o menys dissimulats, fascisme galopant: hem de tornar a la cultura de la resistència i el desafiament crític.
280. Els ciutadans se senten abandonats per l'esfera de la cultura perquè ni s'ocupa dels seus problemes o reptes ni planteja alternatives reals i quotidianes de futur: si la cultura no es vent pel canvi-en-comú en aquets temps de grans transformacions és decoració per amagar una realitat política, social y econòmica que ja put.

Cultura és generositat

Cultura per obrar diferentment

281. Cada dia em sento més a prop de la cultura com a resistència i lluita: els perquè son obvis.
282. La cultura proposa constantment el què-és-en-comú: és la base de la república.
283. La cultura facilita pensament crític per discernir el que volem i farem en comú com a ciutadans: aquí rau la seva imprescindible democràtica.
284. Ens fa bones persones?: això ho fa l'amor, primer!!!
285. Estic convençut que, en cultura, cal tornar a començar: tot és *trampantojo* encobridor de merdes més o menys irrespirables com poder o diners.
286. Després de dècades de sotmetre a la cultura al imperi de l'economia i a la frivolitat de l'espectacle, és hora de reinventar-la des de la poètica cívica pel sentit comú amb llibertat creativa i des dels ciutadans plurals.
287. Una de les línies de treball des de la cultura reinventada i d'arrel insubmissa és aquesta: impedir les noves formes d'autoritarisme que la era digital propicia amb el seu

huracà de missatges que acaben imposant veritats absolutes o quelcom on sotmetre's.

288. Les programacions grandioses, amb estil espectaculars que optaven per la sola novetat, formen part de la cultura infectada de ultraliberalisme: optem per programacions artesanals inundades de poètica per reencantar els nostres temps de grans transformacions, amb contundent suavitat inconformista.

289. Qualsevol centre i proposta de cultura que no sigui manifestament col·laborativa és innecessària: amb la creativitat ja no n'hi ha prou.

290. En cultura hem de commoure els que aposten pel que fem i a la vegada hem de conspirar perquè el sentit de més humanitat creadora i col·laborativa que descobreixen es transformi en quotidianitat comú altre.

Cultura o temps per pensar

Cultura per valors cívics

291. La cultura impulsa constantment la república del possible des de la disconformitat civil. Per això inventa, proposa, insinua, mobilitza...des del comunicar i compartir altres visions més ètiques pel comú des del que passa i ens deshumanitza subtil o grollerament.

292. La immensa majoria de gestors culturals son funcionaris resignats quan necessitem visionaris que anticipin futur sense acceptar límits de rutina, comoditat i submissions varies: sense visió a la cultura l'hi manca sal de vida intensa i oberta.

293. La cultura no gestiona equipaments i ofereix programacions:cuida la vida en comú dels ciutadans plurals perquè ningú estigui per damunt d'atri, busca la diferència com alternativa i la transformació com a projecte vital compartit des d'una ètica civil en humanitat creixent, ens vigoritza perquè convisquem malgrat les dificultats, vibrem, sentim passió infinita per una vida millor des d'unes ciutats i un món més just, ecològic, lliure i solidari:la gestió és

només metodologia, que prefereixo entendre-la com a mobilització.

294. La cultura que no transforma consciències decora la ciutat mercantil.
295. La banalitat amb la que usen els governs públics la cultura com a eina partidària i el menyspreu amb que la tracten com a servei públic bàsic, m'esfereix a mi personalment i em cabreja el seu idiotisme extrem.
296. La cultura resisteix, combat i proposa, davant la desigualtat creixent i aberrant, l'explotació dels recursos que no son renovables, les estafes pocavergonyes, l'enverinament i la destrucció de l'ètica ciutadana vital: impedeix que avenci i s'implanti l'Edat de les Escombraries com a magna culminació del capitalisme financer salvatge i el partidisme insuportable obsessionat pel poder que tapa les vergonyes del homes alfa de coll blanc, delinqüents convictes.
297. La cultura sempre és insubmissa: planteja el que no va i, amb coratge, proposa què hem de canviar per assolir com volem viure i convida perquè és llibertat radical i creativitat galopant, col·laborativa.
298. Desterrem de la cultura tots aquells que venen per mossegar el tros més gran possible de l'economia que la pretesa cultura neoliberal va engreixar enormement des dels vuitanta i encara serpenteja en masses àmbits i espais per la cultura actuals: son bandolers disfressats de creatius públics amb cor de negoci desbocat.
299. En la programació de proximitat, a petita escala per compartir i respirar sentit-en-comú pel present vulnerable i el futur que volem diferent, hi el vehicle per reinventar la cultura amb els ciutadans: intimitat i no grandiositat.
300. Quan la cultura està al servei d'un govern, un partit, una empresa...es converteix en propaganda per camuflat que estigui el seu origen: la cultura només pot nàixer de la plural ciutadania amb els seus problemes i reptes.

Cultura per el diàleg incessant

Cultura és crítica

301. La uniformització del consum cultural passiu i desactivant ha massificat la cultura a canvi de la seva insignificança: som, com diuen els amics argentins, *reboludos* i culpables!!!
302. Avui la cultura ha d'enfadar-se continuadament a la infame màxima del pocs amos de l'univers, gent indolent, irresponsable i ja considerablement malvada: tot per a nosaltres i res per els altres.
303. Si la cultura no sorprèn pel què aborda, presenta, suggereix, empenta, qüestiona, repensa... és cultura buida, homogeneïtzada des de les polítiques culturals, tan encara valorades, que potencia ciutadans sonàmbuls.
304. Vivim en una civilització que des fa unes dècades esterilitza la cultura que l'alimenta i manté des de compartir valors pel sentit de la vida en comú creatius i col·laboratius: la salvatge encomia financera, la política partidària i la tecnologia bioinformàtica l'estan desertitzant si els ciutadans des la cultura no només continuem consentin-ho: des da cultura hem d'impedir-ho a la vegada que ens reinventem perquè estem en un estat excessivament zombi de conformisme radical, de clients auto explotats al límit.
305. Cultura per superar les desigualtats ja bàrbares des dels últims i abandonats: oblidem-nos de la cultura que escalfa cors de classe mitja o distreu els rics.
306. Tota cultura no critica prepositiva i des de baix és distracció.
307. Cultura sempre és *l'altre* possible i necessari, interrogant.
308. Em cabreja la cultura borrosa, insípida, sense cap bri de crítica de la majoria de centres per la cultura especialitzats en rebaixes pel pensar, sense mobilització pel transformar.
309. En la cultura actual han desaparegut paraules com agosament, utopia, bellesa, transformació, gratuïtat, hospitalitat... i tenen massa valor paraules com

productivitat, eficàcia i eficiència, compte de resultats...totes manllevades de les empreses.

310. Hem de mantenir amb els nostres creatius i els públics ciutadans una relació de col·laboració per fer present a la vida i a les ciutats o pobles el que la cultura cívica presenta des del nostre equip: naveguem junts.

La cultura invita a escoltar

La cultura ens espolsa

311. Sense cooperació, la cultura resta en les idees abstractes:és impotent.

312. Treballem amb equips per la cultura de petit format en xarxa: màxim mitja dotzena per equip amb responsabilitats iguals i tasques singulars interdependents.

313. En la cultura ens retrobem, ens reencantem, ens repensem i ens reanimem...perquè el que presenta ens importa realment.

314. No a la cultura de festivals incessants pel consum cada dia més freqüents o el turisme.

315. Molts centres per la cultura no tenen veu:les seves propostes son col·leccions d'activitats apagades, soses i estereotipades, molt cares.

316. Pels desolats, últims, empobrits, marginats o callats, què en el nostre espai?

317. Llegim l'entorn sense distàncies, bolquem inquietuds vitals, esbossem respostes i alternatives: estimem a ciutadans concrets.

318. Einstein deia que *només una vida viscuda pels altres mereix ser viscuda*: això ha de proposar la cultura ara amb insistència i coratge, tot practicant-ho.

319. L'acció conjunta pel comú és consubstancial a la cultura.

320. Constantment des la cultura en recreem per ser mes creatius en la convivència col·laborativa.

Cultura per un altre pla

Cultura per un altre ritme

321. La cultura no ha de tenir por de potenciar heretges creatius i col·laboratius en un món on la norma és la submissió silent.
322. La cultura és nuclear en les nostres ciutats i pobles que la releguen a la perifèria dels suports públics i els ciutadans la confonen amb entreteniment: no es escenari, és gimnàs col·lectiu.
323. Sense cultura és impossible entendre's i estar activa i responsablement en el complex i canviant món actual: modifica lentament maneres de pensar, actuar i estar des de la llibertat creativa, per relacionar-nos altrament des de la pròpia experiència única en el comú de la ciutat.
324. Masses centres o espais per la cultura son hieràtics: no faciliten el contacte directe entre ciutadans i creatius.
325. No funcionen avui les programacions per la cultura rígides: han de ser flexibles per poder estar en els fets important en la vida dels ciutadans.
326. Què ha d'aportar i fer la cultura perquè els adolescents i els joves no es desencantin: presentar valors d'una manera audaç, innovadora i des dels seus llenguatges atrapants.
327. A vegades penso: cultura per no avençar cap a la catàstrofe, si us plau i amb urgència.
328. A l'entrada del monestir tenim un cartell gran on es pot llegir: *la cultura no te mai por i està contra totes les violències.*
329. Vàrem estar 70.000 anys caçant i recollint units per viure i ara portem 40 anys enfrenar-nos individualment per poder, la majoria, sobreviure: si la cultura no te res a dir i aportar sobre aquest inici de nova barbàrie, és còmplice.
330. Potenciem decididament ciutadans crítics: capaços de triar per ells mateixos, des de la llibertat responsable.
- La cultura provoca esclatxes**
- La cultura provoca encontres**
331. La cultura ens fa mirar més enllà des del molt aquí.
332. Sempre és esdeveniment: demana decisió.

333. Parteix de la ciutat-món i el presenta com experiència per transcendir-lo: per transformar-lo en l'ara-futur-en-comú.
334. La diversió/espectacle és joc: no opció experiencial des de creativitats suggerents per l'altre quotidianitat urgent.
335. L'altre, des de la cultura que et parla i pregunta des del teatre o l'exposició, no és com tu: és el proper radicalment diferent que et convida a trontollar i prendre opcions vivencials, si t'hi entregues.
336. La cultura intenta que, conjuntament, construïm i sostinguem felicitat, que és la vida en plenitud.
337. Petit format de proximitat, primer i amb audàcia, que no exclou els grans formats de celebració, penso després de sentir *El Messies* de Händel al Palau de la Música de Barcelona: la inversió en cultura, malauradament, privilegia aquests esdeveniments i oblida la munió de propostes per fer de cada centre, en un barri o poble, la casa de l'ànima per la civilitat creativa en comú.
338. La felicitat des de la cultura, però, està més en el format petit, artesanal i carregat de sentit que en el gran carregat de producció esplendorosa.
339. La felicitat des de la cultura senyala, denuncia, ataca tot allò que és una amenaça per la vida digna compartida.
340. La cultura que no provoca pensar col.laborativament i creativa o acció cívica és estèril perquè no provoca transformació.

Cultura o ètica

La cultura provoca èxtasis

341. Fem propostes creatives des de la intimitat de la vida en comú i personal, fulgurants, amb molta orfebreria i artesania, que apuntin a l'ós, lluminoses, interpel·lants.
342. Provoquem diàlegs rellevants, prepositius, oberts, qüestionadors.
343. Convideu a apagar les xarxes i estar amb vosaltres, en les coses per la cultura excitants.

344. Des d'un valor cívic clau i el seu relat col·laboratiu, mourem la ciutat i el món: qui ho dubti, la pífia.
345. Només podem ser un laboratori ciutadà i suggerent de pistes altres per aquesta ciutat i món d'incerteses i falses seguretats.
346. La cultura combat tot allò que s'imposa des de la força barroera o subtil.
347. Cada vegada més ciutadans desconfien de la política: molts, ara també, de la cultura.
348. Si la cultura no fa explotar la brutalitat amb la que hem construït la vida ciutadana, perquè serveix?
349. La cultura és experiència transformadora o és passatemps i no és cultura.
350. Estar amb un centre cultural ha de facilitar estar en comunió amb la bellesa intuïtiva altre.

La cultura interroga

La cultura és clariana en el bosc

351. Sense cultura ens tornem dissecats, cíncics, durs, desèrtics.
352. Tracem vincles vigorosos amb els ciutadans.
353. Cultura no es només estar junts: cal caminar plegats.
354. De la cultura no n'esperem solucions immediates, per sí vivències de futura altres i molt diferents.
355. Es pot viure una vida sense cultura, sense sentit?
356. Com, llavors, viure una vida vident, amb alta humanitat compartida?
357. Des de la cultura sempre estem en moviment situacional: cap a on?
358. Des de la cultura veiem millor el que és intolerable i les possibilitats de sortides diferents.
359. En cultura la paraula impossible no existeix!
360. La pregunta econòmica imperant és cóm produir: la de la cultura és cóm viure, una pregunta ètica.

La cultura reimagina la ciutat

Cultura primer als barris

361. Hem de ser més sensibles, emocionals, companys i companyes.
362. Des de la cultura hi ha porta de sortida per les estupideses i injustícies: podem saltar fora, positivistes.
363. La cultura aprofundeix vida, commociona, fereix...per estar on volem i necessitem.
364. Quan buidem la cultura –tan sovint- resta una closca acolorida: es converteix en una bombolla de sabó.
365. Si la cultura no fa repensar-nos, no ens mobilitza.
366. Hem de programar tipus Cavall de Troia: en l'interior del que proposem hi ha d'haver sentit audaç.
367. La cultura brillant i polida a l'estil Jeff Koons és tan narcisista que impossibilita el contacte amb l'altre que interroga.
368. Cultura, doncs, no per agradar: per fer trontollar.
369. Cultura per afrontar el que és repugnant: la repressió, la desigualtat, la submissió, la corrupció, el cofoisme, el totalitarisme...
370. A la cultura de molts centres els hi sobra higiene, polidesa, brillantor, brillantina, perruqueria, setinat i *selfies*.
- Cultura per la república**
- Cultura des de les arts**
371. Amb la cultura cal estar-hi implicat, que és més que connecta't.
372. Optem pel sublim, per l'èxtasi, pel diferent, pel límit, pel desconcert, per l'encant.
373. Cultura per commocionar-nos y no sols per que ens compreguem.
374. La cultura vol silenci més que gatzara.
375. Les experiències culturals faciliten inquietud per l'acció altre.
376. La cultura desafia els xocs frontals intempestius que ara usen les empreses sense escrúpols i els governs poca vergonyes per desorientar a la ciutadania i implantar reformes dràstiques que els afavoreixin.

377. La cultura ha de vetllar perquè els drets dels ciutadans siguin respectats i mai trepitjats per res: prou regressions.
378. La cultura està per sobre de les diferències racials, ètniques, religioses o de gènere i les concorda per una vida tangiblement millor.
379. Els maltractats, tants i diferents, han d' estar en el centre del espai per la cultura.
380. La cultura del NO es insuficient: hem d'aportar visió que superi les d'ineficiències injustes i els maltractaments als ciutadans.

Cultura amb els refugiats

Cultura per la llibertat

381. Asseguem-nos freqüentment amb els ciutadana plurals que venen al nostre centre i escoltem-los, parlem, pactem, mútuament inspirem-nos.
382. Des de la cultura podem, junts, donar la volta a uns temps econòmics i polítics surrealistes: no son invencibles.
383. La cultura és Si des del canvi, la transformació, la col·laboració o la creativitat.
384. Fem que els ciutadans se sentin orgullosos de formar part activa del nostre centre.
385. Siguem un campus d'aprenentatges cívics pel que compartim.
386. La cultura crea, sosté i acreixenta estils de vida no mercantilistes ni paritàriament obedients.
387. Sapiguem, des de la cultura, on punxar la bombolla de la banalitat i de la injustícia imperant.
388. La cultura ha d'evitar tossudament la degradació de les coses públiques.
389. La cultura es planta davant dels genets de l'apocalipsi actual: la cobdícia, l' individualisme tancat i la competència sense ètica.
390. Hi ha un gran buit en el cor de les ciutats, amb set de cultura per la vida.

La cultura critica al poder

La cultura no es compra

391. Deixem que els centres per la cultura els envaeixin creatius encara que no siguin consagrats pels que es creuen sacerdots inqüestionables.
392. Hem de presentar combats: tot és massa bonic i planxat.
393. Sóc passat: col·laborem amb els moviments socials.
394. Tot el desastre del capitalisme financer salvatge i la submissió dels partits als seus negocis injustos data del 1980: no deixem que es perpetui.
395. Aturem les policies militaritzades, les fronteres fortificades, el maltractament a immigrants, les repressions massives...
396. Siguem diferents i serem rellevants.
397. Respectem la terra, l'aigua, l'atmosfera i no les convertim en cloaques ecologia és cultura.
398. Potenciem moviment de moviments des de la cultura en xarxa des dels barris: siguem portadors d'esperança.
399. La cultura és un no violent combat d'idees per avençat junts cap a una ciutadania cada dia més ètica.
400. Passi el que passi en els propers anys, la cultura pel sentit de la vida serà indispensable

La cultura és migdia

La cultura és demà

Toni Puig

Monestir de Sant Llorenç, desembre 2017

www.monestirsantllorenç.cat

www.tonipuiq.com